Р Е Ш Е Н И Е
№ 3666

гр. София, 02.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.05.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов
ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Елица Райковска

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **2437** по описа за **2014** година докладвано от съдия Елица Райковска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във връзка с чл. 63 от ЗАНН.
АССГ е сезиран от А. Йо 66 Е. срещу решение от 19.01.2014 г. на СРС, 18 с-в, по нахд 7442/2013 г., с което е потвърдено НП № 42361-F042239/13.03.2013 г., издадено от директора на офис И. при ТД на НАП-С., с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева на основание чл. 355, ал. 1 от КСО за неизпълнение на задължението по чл. 3, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ да подаде декларация обр. 6 за м. ноември 2012 г. до 31.12.2012 г. Моли решението на СРС да бъде отменено.
Ответникът моли решението на СРС да бъде оставено в сила.
Представителят на СГП счита касационната жалба за основателна.
Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:
Касационната жалба е подадена в срок, от процесуално легитимирано лице, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна по следните съображения:
При стриктно спазване на процесуалните правила Софийският районен съд е събрал необходимите и относими доказателства, които са били нужни за установяване на фактите по делото. При анализа на събраните доказателства, от правна страна, решаващият състав е развил убедителнИ съображения за законосъобразно протичане

на административно-наказателното производство, изложил е подробни мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил, въз основа на което е формулирал крайния си правен извод относно законосъобразността на обжалваното пред него наказателно постановление. Така направеният извод съответства на приетите по делото доказателства, поради което решението е обосновано и в съответствие с материалния закон.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление, не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване. При постановяване на решението не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, събрани са всички относими и допустими доказателства.

Настоящият състав не възприема изтъкнатите от касатора доводи. В случая не намира приложение разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, тъй като в конкретния случай деянието не е маловажно по смисъла на посочения текст. Поначало обществената опасност на този вид формални нарушения е определена от законодателя като висока, тъй като същите представляват неизпълнение на задължения към държавата при осъществяване на социалната и финансовата й дейност. Липсват обстоятелства, от които може да се направи извод, че конкретното административно нарушение, за което дружеството е санкционирано, е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от този вид. В случая липсата на вреди от извършеното нарушение е неотносима към основанията за налагане на санкцията поради обективната отговорност на юридическото лице и формалния характер на нарушението. Нарушението е от вида на формалните, от което следва, че възникването или не на вреда от него не е елемент на самото нарушение. В тази връзка ирелевантни са възраженията на касатора, че всички дължими осигурителни вноски са били заплатени своевременно, поради което не е нанесена щета на фиска. С извеждането на вредата извън фактическия състав на нарушението законодателят предварително е определил нарушението като такова с определена значителна обществена опасност. С неподаването в срок на съответната декларация се засягат важни обществени отношения по общественото осигуряване, потенциално застрашени са осигурителните права на служителите/работниците на жалбоподателя.

За пълнота на мотивите настоящият състав намира, че наложената на дружеството санкция е правилно определена, доколкото същата е в размер на минимално предвидения съгласно действащата редакция на КСО към датата на извършване на нарушението и при съобразяване с чл. 3 ЗАНН.

Неоснователни са възраженията на касатора за наличието на отделни санкции за констатираните в хода на една проверка няколко идентични нарушения. На първо място е ирелевантно обстоятелството дали нарушенията са констатирани в хода на една или при различни проверки. На следващо място не е налице разпоредбата на чл. 17 ЗАНН, доколкото в случая се касае за различни нарушения във връзка с неподаване в срок на декларации за различни периоди. Жалбоподателят претендира налагане на едно общо наказание за тези нарушения, но чл. 18 ЗАНН не предвижда такава възможност, респ. в ЗАНН не е уреден институтът на продължаваното нарушение, какъвто е този на чл. 26 НК.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, които да обуславят различна

преценка на събраните по делото доказателства.
По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, 2ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.01.2014 г. на СРС, НО, 18ти с-в по н.а.х.д. № 7442/2013 г.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.